

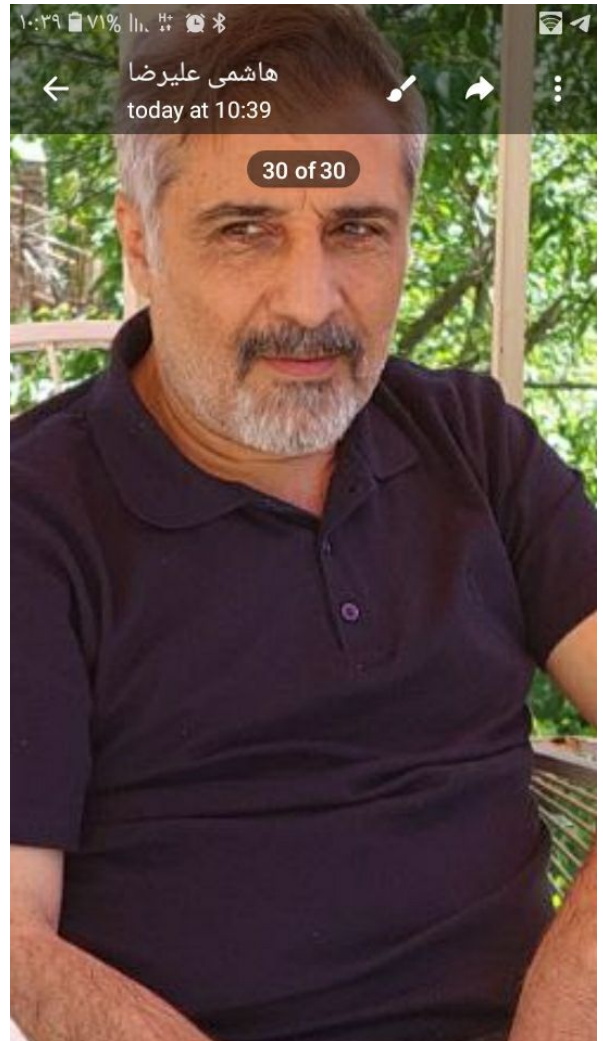
بدون هیچ لکنت زبانی فعالیت‌های صنفی و سیاسی خودمان را دنبال می‌کنیم

علیرضا هاشمی سنجانی دبیرکل سابق سازمان معلمان ایران در ششمین سالگرد کشوری شدن این تشکل مدنی عنوان کرد؛

امیدوارانه فعالیت‌های خود را ادامه می‌دهیم

بدون هیچ لکنت زبانی فعالیت‌های صنفی و سیاسی خودمان را دنبال می‌کنیم

معصومه مظلومی/سخن معلم؛ سازمان معلمان ایران در ماه‌های پایانی دومین دوره کشوری شدن خود قرار دارد و بهار آینده باید سومین کنگره خود را برای انتخاب سومین دوره شورای مرکزی برگزار کند این تشکل صنفی و سیاسی که نخست بصورت استانی و از سال 1379 در تهران فعالیت خود را بعنوان نخستین تشکل معلمی پس از انقلاب آغاز نمود پس از یک دوره فعالیت محدود در دوران ریاست جمهوری احمدی نژاد با تغییر قانون احزاب از سال 1397 فعالیت کشوری خود را آغاز کرد و اکنون در آستانه آغاز سومین دوره شورای کشوری برای آشنایی با شرایط کنشگری در موقعیت جدید و شرایط دورن سازمانی و برون سازمانی این حزب عضو جبهه اصلاحات گفت وگویی با علیرضا هاشمی دبیرکل سابق سازمان معلمان ترتیب دادیم، تا علاوه بر شناخت بیشتر این سازمان، اطلاعاتی راجع به این تشکل و فراز و فرودهایشان کسب کنیم.

تشکل شما از چه زمانی و به چه منظوری شکل گرفته است؟

ضمن تشکر از شما، ابتدا حرف اول و آخرم را بگویم : مسائل و مشکلات آموزش و پرورش به گونه‌ای است که بی توجهی به آنان خسارت‌های فراوانی را بدنبال خواهد داشت .

سازمان معلمان ایران در ابتدا تهران شکل گرفت از فراورده‌ها و میوه‌های باغ اصلاحات است . یعنی ما بعد از آمدن جناب آقای خاتمی در سال ۷۶ کارمان را آرام آرام شروع کردیم. عده‌ای از معلمان آموزش و پرورش شهر تهران به این جمع بندی رسیدند که باید برای آموزش و پرورش کاری بکنند ، با توجه به گذشت تقریباً دو دهه از انقلاب و پایان جنگ، مسائل و مشکلاتی در آموزش و پرورش دیده می‌شد که حل آنها را ضروری می‌دانستیم. بنابراین دست به اقدام زدیم.

تا آن زمان در آموزش و پرورش شاهد حضور دو تشکل بودیم، تشکلی که منتسب به جناح چپ حکومت بود؛ انجمن اسلامی معلمان ایران و تشکلی که منتسب به جناح راست بود؛ جامعه اسلامی فرهنگیان. ما به این جمع‌بندی رسیدیم که احتیاج به تشکلی جدید داریم که علاوه بر نگاه

کلان و سیاسی بر مسائل صنفی - محتوایی آموزش و پرورش هم تمرکز داشته باشد. سازمان معلمان ایران در فضای بعد از دوم خرداد ۷۶ شکل گرفت تا آموزش و پرورش را به آن جایگاهی که شایسته‌اش است، برسانند.

این تشکل از چه نوع تشکلهای و نهادهای مدنی است؟

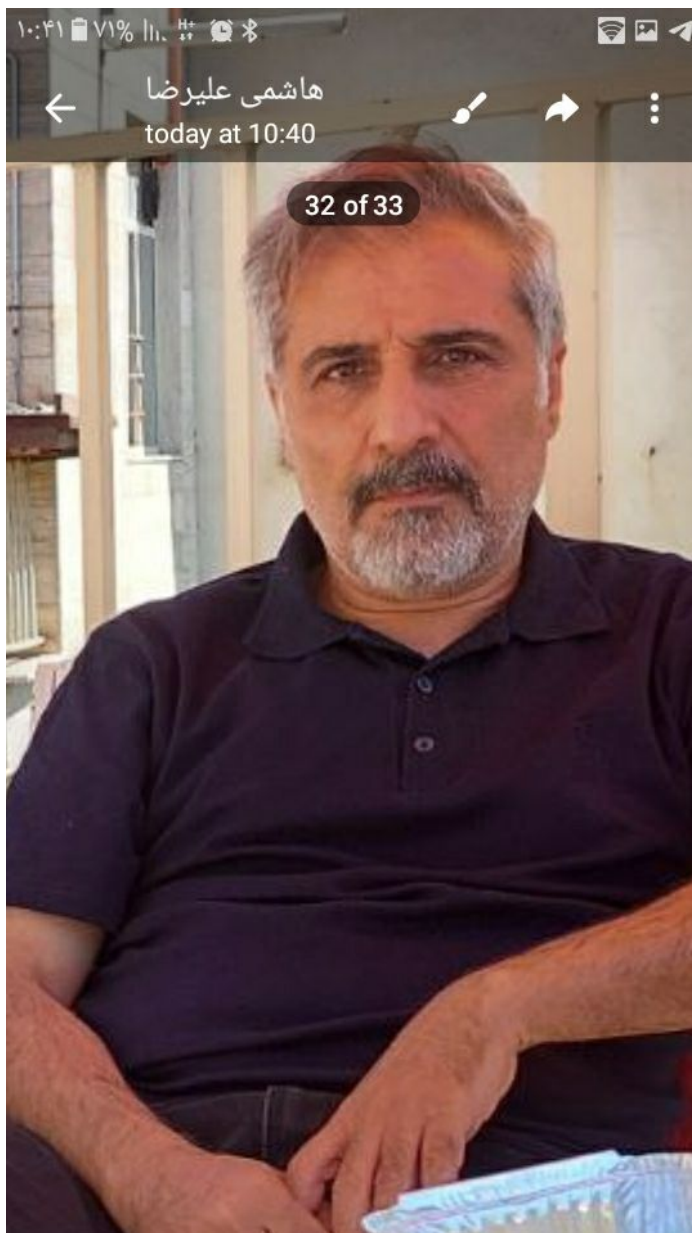
سازمان معلمان ایران از ابتدا بر خلاف سایر تشکلهای، جمع زیست دوگانه را یعنی صنف و سیاست را انتخاب کرده و هم‌اینک نیز در آن مسیر است. ما در مسائل صنفی قطعاً به کیفیت آموزش و پرورش به بحث عدالت آموزشی، معلمان و رفع مشکلات معیشتی و منزلتی آنها توجه تام داریم و در تمام مدت فعالیتیمان از آن دفاع کرده ایم. در مسایل سیاسی هم نگاه کلان‌داشتیۀ ایم، گفتمان اصلاحات را برای امروز ایران کارا تر یافته و از آن دفاع کرده ایم و خودمان را در آن گفتمان تعریف می‌کنیم. بنابراین بر خلاف گروه‌های دیگر ما سعی کردیم که این نگاه دوگانه را داشته باشیم و هر دو را تا اطلاع ثانوی لازمه کار تشکیلاتی خود می‌دانیم.

تشکل ما، تشکلی است که تمام اعضایش از درون آموزش و پرورش هستند. گفتمان حاکم بر آن گفتمان اصلاحات است و به دنبال ارتقا جایگاه آموزش و پرورش در نظام تصمیم‌گیری کشوریم و بایستی این را متذکر شوم، تحلیل کلان ما بر این است که عمده‌ترین خواست ملت ما در دو دهه گذشته بحث توسعه دمکراتیک و درون‌زا بوده‌است؛ توسعه‌ای همه‌جانبه و متوازن. به باور ما آموزش و پرورش در این توسعه می‌تواند نقش بسیار بسیار پر اهمیتی را ایفا کند. ما بدون هیچ لکنت زبانی هم فعالیت‌های صنفی خودمان را در این مدت دنبال کرده ایم و هم مسائل سیاسی را.

چه فراز و فرودهایی را طی کردید و بهترین و بدترین زمان فعالیت شما در چه دوره‌ای بوده است و چرا؟

فراز و فرودهایی که ما داشتیم، بیشتر با توجه به فضای بیرونی قابل تحلیل است. یعنی ما در دوران هشت‌ساله اصلاحات، دوران شکل‌گیری و شکوفایی خود را تجربه کردیم و توانستیم بر روندهایی که فکر می‌کردیم دچار اشکال است و تصحیح آنها را ضروری می‌دانستیم، مانند توجه به جایگاه آموزش و پرورش، تغییر نگاه مسئولین و دادن اولویت به آموزش و پرورش در آن دوران؛ تا ثیر بگذاریم. اما با آمدن دولت بعد، یعنی دولت آقای احمدی‌نژاد ما دوران سختی را

تجربه کردیم و دوران انقباضی را شاهد بودیم که در ادامه و مسائل مربوط به سال ۸۸ این قضیه خیلی سخت و سخت‌تر شد و دورانی را تحمل کردیم که می‌توانست به تعطیلی سازمان منجر شود. از تشکیل پرونده های قضایی - امنیتی برای اعضای سازمان تا بگیر و ببندهایی که نبایستی صورت می‌گرفت. اما این مسائل ومشکلات را هم تحمل کردیم به این دلیل که خواسته‌هایمان، خواسته‌هایی است که ملت ما در طول حداقل ۱۵۰ سال اخیر آن را به طرق مختلف دنبال کرده و ما هم آن را دنبال خواهیم کرد. با آمدن دولت آقای روحانی فضا برای تنفس بیشتر شد و ما توانستیم سازمان را کشوری نموده و در سطح وسیعتری کار را دنبال کنیم، اما امروز شاهد مشکلات ومسائل جدیدی هستیم. مسئولین آموزش و پرورش متاسفانه کمترین همکاری را با تشکلهای دارند و به جای این‌که یار و مشوق آن باشند، هر نوع همکاری معلمان را با این تشکلهای برنمی‌تابند. بنابراین هزینه کار در تشکلهای را بالا می‌برند و نتیجه آن قطعاً کاهش ورود افراد جدید به سازمان وتشکل‌ها خواهد بود. این فراز و فرودها را امیدوارانه طی کرده ایم، اما ایستاده ایم، هم وظیفه خود، هم حق خود می‌دانیم که مطالباتمان را در چارچوب قوانین دنبال کنیم و از کیفیت آموزشی و عدالت آموزشی، از جایگاه معلمان و حرفه‌ای شدن آموزش و پرورش دفاع کنیم.

در حال حاضر تشکل شما در چه شرایطی است؟

سازمان معلمان ایران در حال حاضر در زمینه‌هایی که مربوط به آموزش و پرورش است به صورت فعال دارای کمیته‌هایی است که سعی می‌کنند با کار کارشناسی، ارتباط با مسئولین، دادن بیانیه، همکاری با تشکلهای و نهادهای مختلف، آن مسائل را دنبال کنند. مسائل مربوط به بازنشستگان دارای کمیته ویژه ای است. مسائل مربوط به رتبه‌بندی معلمان، سازمان نظام معلمی و صندوق ذخیره جایگاه خاص خودش را دارد و همکاران ما در این زمینه بسیار تلاش کرده و می‌کنند. شاید از همه مهمتر بحث سازمان نظام معلمی یعنی ایجاد یک نهاد مدنی حرفه‌ای مستقل است که سازمان معلمان ایران به جد آن را دنبال خواهد کرد. بنابراین ما امروز در مسائل آموزش و پرورش بسیار فعال و رصد کننده مسائل‌اش هستیم و تا آنجایی که توان داریم با توجه به ۲۰ شعبه‌ای که در سطح کشور در استان‌های مختلف داریم، سعی می‌کنیم

که از طرق مختلف این خواسته‌ها را پیگیری کنیم. در زمینه سیاسی هم، سازمان معلمان ایران اینک عضو جبهه اصلاحات است. یکی از ۳۰ عضو حزب مجموعه اصلاح‌طلبان است، مجوز رسمی از وزارت کشور دارد و مسائل سیاسی خودش را ذیل گفتمان اصلاحات دنبال می‌کند. سازمان معلمان ایران با تمام افت و خیزهایش هنوز به هردو وجهی که از ابتدا بر آن بود، یعنی هم صنف و هم سیاست پایبند است.

این تشکل با چه موانعی مواجه است؟

متأسفانه در مسیر فعالیت‌های موانع زیادی وجود دارد که از نظر من دو مانع بسیار مهم ترند. موانعی که در مسیر ما هستند یکی درون سازمانی است. ما و دیگر تشکلهای موجود در کشور حتی احزاب بزرگ، سابقه زیادی ندارند، ما تجارب انباشته شده‌ای در زمینه فعالیت‌های گروهی نداریم و این مسئله بایستی با تداوم فعالیت‌ها و انتقال تجارب از یک نسل به نسل بعدی، راه حل مناسبی پیدا کند. متأسفانه با فشارهای مختلفی که نهادهای امنیتی معمولاً وارد می‌کنند افراد نیمه‌کاره، کار را رها می‌کنند و این انباشت صورت نمی‌گیرد. از طرف دیگر فضای عمومی جامعه بدلیل مختلف مناسب فعالیت‌های مدنی نیست، رقبای نهاد آموزش و پرورش در جامعه مثل ناکارآمدی اقتصاد، بسته بودن فضای سیاسی جامعه، نبودن طراوت و انگیزه و شادابی فعالیت‌های اجتماعی باعث شده است که معلمان کمتری به عضویت در این سازمان‌ها و تشکلهای دیگر ترغیب شوند؛ متأسفانه بالا بردن هزینه‌های این عضویت توسط نهادهای ذی‌ربط خصوصاً در آموزش و پرورش باعث شده که ما از نظر عضوگیری با مسائل خاصی رو به رو باشیم.

چگونه تعادل صنف و سیاست را توانستید در کنشگری خود رعایت کنید؟

ما سعی کردیم که بین صنف و سیاست تعادل را حفظ کنیم. یعنی از یک طرف با تشکیل کمیته‌های ویژه، رصد مسائل آموزش و پرورش، ارتباطاتی که ایجاد می‌کنیم و با تعاملاتی که با نهادهای مختلف داریم، سعی می‌کنیم مسائل صنفی آموزش و پرورش را دنبال و پیگیری کرده و پرچمدار مباحثی باشیم که اعلام کرده‌ایم، یعنی بحث کیفیت آموزشی، عدالت آموزشی، معیشت و منزلت معلمان، این‌ها چیزهایی است که ما دنبال می‌کنیم؛ و به دنبال آموزش و پرورش حرفه‌ای هستیم که بتواند در مسیر توسعه به جامعه کمک کند. ما مسائل سیاسی را هیچ‌گاه رها نکرده ایم و نمی‌کنیم، چون باورمان این است که در ساختار سیاسی کنونی جامعه، آموزش و پرورش در واقع متغیر مستقل

نیست بلکه متغیر وابسته است. یعنی اگر مسئولین ذی ربط در حاکمیت ، قوه مجریه، قوه مقننه و دیگر نهادها نگاهشان به آموزش و پرورش را اصلاح نمایند ، جایگاه آموزش و پرورش ارتقا خواهد یافت؛ ما در کنار دنبال کردن مسائل صنفی به مسائل کلان و سیاسی کلان نیز توجه می‌کنیم و فکر می‌کنیم که اصلاحات می‌تواند این مسیر را به درستی برای ما ترسیم کند و ما در آن مسیر می‌توانیم برای خودمان و جامعه، داشته‌های بهتر و بیشتری را فراهم کنیم. سعی کرده ایم که هر دو بال موفقیت خودمان را حفظ کنیم. ما در کنار معلمان، از مسئولین مختلف در سطوح متفاوت آموزش و پرورش هم بهره گرفته‌ایم و اعضای ما در فعالیتهای اداری آموزش و پرورش هم مشغول هستند یعنی هیچ جدایی بین صف و ستاد نمی‌بینیم. با عنایت به حفظ خردورزی و تعادل سعی کرده‌ایم که از تندرستی‌هایی که معمولا در جامعه ما دیده می‌شود برحذر باشیم والبته انفعال هم خط قرمزماست . بنابراین فعالیتهای خودمان را با صبوری ذیل مطالبات حداقلی و تلاشهای حداکثری و امیدوارانه ادامه می‌دهیم.

چشم‌انداز تشکل خود را چگونه می‌بینید؟

در رابطه با چشم‌انداز آینده، بنده به شخصه خیلی چشم‌انداز خوبی را نمی‌بینم هرچند که این ندیدن چشم‌انداز خوب به معنای ناامیدی نیست. از نگاه ما ناامیدان حتما شکست خواهند خورد ولی امیدواران ممکن است به خواسته‌هایشان برسند . بنابراین امیدوارانه فعالیتهای خود را ادامه می‌دهیم و از مسئولین ذی ربط در رده‌های مختلف تقاضا داریم که اگر به فکر ایران، توسعه ایران و آینده این نسل وکشورهستند، آموزش و پرورش را جدی بگیرند و اجازه دهند جریان آزاد اطلاعات، نقد و بررسی در داخل آموزش و پرورش و جامعه شکل گرفته و ما بتوانیم در فرایندی مشارکتی و گفتگو محور، آینده را برای ایران به بهترین نحو رقم بزنیم.

سپاس از شما و آرزوی توفیق برای شما و اعضای تشکل سازمان م □□□□□